

ESTI KORNÉL ÉNEKE

BORI IMRE

Esti Kornél nem garabonciás volt, hanem költő, akit szenvedélye éltetett: a „szavak szerelmes bolondja”, aki álmában is szavakkal bíbelődött, „az álom laza ellenőrzésével szavakat mintázott és csoportosított”. Arany János nevéől hangos tirádákban értekezett, átadva magát esetenként a szóvarázs bűvöletének. Őt nem csupán a magánhangzók zenéje bájolta el, hanem a mássalhangzóké is:

„Puha, olvatag és mégse szétfolyó, megejtő, igéző és mégis valóságos. Próbálgatok kiejteni. Észreveszitek-e, hogy nyílt ajakkal lehelitek, mint egy fohászt, mely a lélek mélyéből fakad? Ajkatok közben mozog, nem csücsörödik el, nem gömbölyödik meg tréfásan. Torkotokból se hördül kehes, rút zörej. Ínyhangok uralkodnak rajta. Ott, ahol a vezeték-név érintkezik a keresztnévvel, két ínyhang simul egymás mellé, testvériesen: az *ny* és a *j*, s ezek alkotják jellegét, végtelen lágságát. Nincs ebben a névben egyetlen lobbanó ajakhang sem, egyetlen zörgő torokhang sem. Csak egy gyöngö sziszegő mássalhangzó: az *s*, a végén és egyetlen erélyes foghang az elején: az *r*, az is csak azért, hogy ezt az égi dallamot ott tartsa a földön, összefogja, s a hétköznapi használatra alkalmassá téve megkeményítse, mint sáraranyat a rézötövet.”

Korának gyermeke, engedelmeskedik hát sugallatainak, amikor a szavak hangzásában is gyönyörködik. Távol állt tőle a nyugalom, az egyszerűség, a „kevés dísz, kevés szó” elve, s nem is akarja a klasszikusokat követni. „Az én stílusom . . . még mindig nyugtalan, kócos, zsúfolt, cifra regényes — közli az *Esti Kornél* első fejezetében. — Javíthatatlan romantikus maradtam. Sok jelző, sok hasonlat.” És sok zene — akkor is, amikor csak egy óralapról és az üveg alá került szempilláról van szó:

„Nézd, ott van. Valahányszor rápillantok, itt van ez a pilla. Ez a pilla minden pillanatban itt van.

Elém villan, az óraiüveg fényében csillan, csillan ez a pilla.

Illan ez a pilla, mint egy pille. Villan ez a pilla, mint egy pupilla.

Ó, az a nap, az a nap, mikor ide hullott. Ó, dies illa. Ó ez a pilla . . .” (Pilla)

Bepillanthatunk Esti Kornélnak, a költőnek a műhelyébe is. Megtudjuk, hogy van egy „közvetlenségről és forró ösztönösségről méltán híres szerelmi dalfüzére, címe: *Gátlások és átvitelek (Esti Kornél. Tizenegyedik fejezet)*, s hogy „pár óra alatt... megírta egyik legfőbb művét, egy kétsoros költeményét, mely Elinornak, legutóbbi kedvesének iránta érzett tudatelőttés gyűlöletéről szól”. (uo.) Természetesen vannak Esti Kornélnak „rímei” is. Önmagukban jelentéktelen versek ezek az Esti Kornél „költészetét” alkotó játékok — városnevekre talált rímek, talán kettő kivételével. Az egyik a szülővárost idézi meg:

Gyermekkorom, mindig téged kereslek,
ha járom a poros-boros Szabadkát.
Mióta labdám elgurult itt,
nem ér az élet egy fabatkát.

A másik a rím-szerepet kibeszélő sorai miatt bír érdekl. A „Buda-pest” szó rímeit sorakoztatja: „csupa test”, „csuda-est” majd pedig így:

Csak az gyűlölhét, aki tompa, pudvás,
buta, rest!
Rímet reád még! Szít, mely életemre
odafest!...

Érdekes Kosztolányinak e „rímekhez” fűzött jegyzete is, mondván, hogy Esti Kornél útinaplójában találta a verseket, melyekben „egy-egy város nevét foglalja keretbe”. Majd így folytatja: „Miután egész nap életre-halálra viaskodott a szavakkal, esténként, a fáradtság óráiban, mint egy gyermek, vagy inkább, mint egy csecsemő, elszórakozott a rímek csörgőivel, melyeket már rég sutba vetett a többi gyermekjátékaival együtt. A költő hasonlít az alkimistához, aki lombikjaiban folyton főz, kotyvaszt, forral valamit, hogy aranyat találjon, s rendszerint akkor talál aranyat, amikor a legkevésbé reméli, amikor teljesen felelőtlen.” Ugyanezt lehet elmondani az *Esti Kornél újabb versei* cím alá fogott három kis versről is. Mert az érettségiző Esti Kornél prózaversben is tud beszélni, miként arról az *Esti Kornél* harmadik fejezetében informálódhatunk. A tengert ünnepli szárnyaló szavakkal:

„Thalatta, thalatta. Nem-változó, örök-egy, egész te, hegyláncok székesegyházában, bércek templompillérei között, te szentelt: vize a földnek, a szirtek kivájt szenteltvíz-tartójában, keresztelő kútja minden nagyságnak, mely valaha élt ezen a világon, te anyaföld teje. Szoptass engem, válts meg, távoztasd el tőlem a rémeket. Tégy azzá, aminek születtem.”

Mintegy erre felel a Horatius-idézet az *Ódák I. könyvének* 14. verséből: „O navis referent in mare te novis fluctus...” Azaz: „Ó gályám! vissz az ár újra a tengernek vad hulláma felé!” (Erdődy János fordítása) Ez a Horatius-sor ott van az Ady Endrére való kacsintásban is: a „repülj, hajóm...” képzetére játszik rá itt Esti Kornél lelkesedése.

Esti Kornél „összes művét” nem írta meg Kosztolányi Dezső, de Weöres Sándor oly kitűnő experimentuma után joggal lehet keresni a rendelkezésünkre álló részletekben egy nagyobb kompozíció lehetőségét, amely a magyar modern líra manierizmusának is alapköve lehetett volna, s benne a szerepjátszás első kiteljesedését is üdvözölhattük volna. Hogy egy ilyen terv megmozdult Kosztolányi költői gondolkodásában, arra az Esti-rímekhez fűzött jegyzet a bizonyosság. Ennek a lehetséges költészetnek azonban mintegy a tengelye készült el csupán, s így lesz fő „műve” is Kosztolányi „költőjének”, az *Esti Kornél éneke* című ars poetica, vers a versről, amely a legvitatottabb Kosztolányi-szöveg mindmáig. Heller Ágnes szerint az *Esti Kornél éneke* a „dekadens öntet-szelgés igazolása”, Szauder József a „megfegyvelzett játékoság ars poeticájaként” olvassa, Rónay György, „nagyszerű, bátor énekek” nevezi, és „játékos-keserű ars poeticának” minősíti, Kiss Ferenc véleménye szerint Kosztolányi ebben a versben a „legfontosabbat mondja magáról”, következésképpen „elszámolásnak tekinthető az *Esti Kornél éneke*ben előadott ars poetica”, Király István pedig a „legszebb Esti Kornél-írásnak” tartja.

Nem lehet vitás, hogy ars poetica ez a költemény, ám mindenekelőtt Esti Kornél ars poeticája: azt mondja el benne, milyen a vers, ha már a „költő”, amikor a költészet és a valóság között választania kellett, a költészetet választotta. Az a „költő” írta ezt is, aki „Kücsüknek, a török lánynak, azért vall szerelmet, mert a török nyelvből került a magyarba a *gyöngy*, a *tükkör*, a *koporsó*, a *gyűrű*, a *gyűszű*, a *búza*, a *bor* szó, s mondja: „Gyűrűm te, gyűszűm te, tápláló búzám, részegítő borom te. Háromszázharminc legékesebb szavunkat nektek köszönhetem...” Az *Esti Kornél* tizenötödik fejezetében pedig a versbevezettség szélsőséges jelenségét példázza Kosztolányi „költője”. Itt már-már szatíra, ahogyan Esti Kornél viselkedését rajzolja. Esti Kornél egy téli estén verset kezd írni:

Mért néztek az éjbe? Mért hallom a vándor
bolygók robogását, mért látom a csillag
messze, kalandor fényét...!

Észre sem veszi, hogy vendégét, Patakit, nem érdekli az ő „nagyívű”, „biztosan, egyenletesen emelkedő, lassan, szelíden lehanyatló” költeménye. Vendégét fia vakbél-operációja aggasztja, ő pedig arra kényszer-

ríti, hogy dicsérje versének befejező sorát, ismételve az „Élni, élni” sort. Majd kocsiba ülnek:

„Havas, sötét utcákon vágattak. Az apa arra gondolt, hogy megmarad-e a fia. A költő arra gondolt, hogy megmarad-e a verse.

Egy fordulónál Pataki azt mondta:

— Ha gennyes is, eltokolódhat.

Esti bólintott.

Később ő szólalt meg:

— A középben mégis kitörlöm azt a három szót, úgy egyszerűbb.

Pataki helyeselte ezt.

Aztán többet nem beszéltek.”

Az *Esti Kornél éneke* is az élet és az irodalom elkülönítésének gondolatát beszéli ki, az „énekes” erre esküszik. A vers — sugallja — legyen vers, az élet pedig maradjon az, ami: élet. Esti Kornél tehát az egyéni fájdalom kifejezése előtt engedi le a sorompókat:

ne mondd, mi fáj tenéked,
ne kérj vigaszt se.

— — — — —
s a béna, megvetett test
bukásait a szellem
tornáival feledtesd.

Ezt gondolja Esti Kornél a Patakival való találkozás során is, amikor azt fejtegeti, hogy a költő mesterséges dögvóráson van, hiszen „ki a fenét érdekel, hogy fáj a fejük, mikor mindenkinek fáj a feje”. A költőnek mindebből következően vállalnia kell a tettét, mintegy önmagát biztatva: „azt, ami vagy te, tettesd”. Álarc kell az arcra, hogy a „bohóc-üresség” és a „víg álarc” lássék, ne pedig az, ami mögöttük van. A „hörögő kínok” se kapjanak hangot — fedje zsongás, a jajnak pedig a rím legyen takaró zenéje! Tehát:

Ó szent bohóc-üresség,
szíven a hetyke festék,
hogy a sebet ne vessék,
mikor vérző-heges még,
ó hős, kit a halál-arc
rémétől elföd egy víg
álarc,
ó jó zene a hörögő
kínokra egy kalandor
csörgő,
mely zsongt, úgy csitít el,

tréfázva mímel
s a jajra csap a legszebb
rímmele.

Okkal kötötte meg ezeket a sorokat Esti Kornélja számára Kosztolányi Dezső 1933-ban, és költő-hőse be is tudta tartani a versbe szőtt önparancsot. Kosztolányi a maga költészeti gyakorlatában azonban nem — a testi fájdalom énekesé ő, hiszen egy esztendő múltán kész a *Száz sor a testi szenvedésről* című verse, amely egy-egy szakaszában szinte palinódiája-ellenverse Esti Kornél „énekének”. Esti Kornélnek ugyanis ő fiatalkori felfogását ajándékozta, amikor vallotta Babits Mihálynak 1906-ban írott levelében: „A versben csak dalnak, játéknak, édességnek, rímnek kell lenni...” De az ő Esti Kornélja egészen közel kerül József Attila nagyszerű képéhez, amely az „éji folyó csillagát” idézi meg:

Légy az, ami a bölcs kéz
fölhámja, a gyümölcshéj
remek ruhája, zöld szín
fán, tengeren a fölszín:
mélységek látszata.

A Kosztolányival perlekedő kritikusok rendre az e kép-bokorból kifeszülő szemléletre mutatnak, s azt Esti Kornél nihilizmusa fényes példájának tartják. Újabbán a Kosztolányi-kutatók megtalálták e felfogásnak prózai megfelelőit is a Kosztolányi-szövegekben. Itt van a bűvárhasonlat, amely — mint Heller Ágnes állította — végigkísérte Kosztolányit pályáján, s felbukkan a Babits Mihállyal folytatott, s nem is mindig azonos előjelű dialógusaiban is. S benne van a paradoxon, amely szerint a mélység sekélység, a sekélységnek ellenben „mélysége” van. Rónay László az 1930 májusában írt *Műhelytitkok* egyik „titkát” idézte, hogy bevilágítson az Esti Kornél vallotta dal-felfogás rejtelseibe. Olvasva, leegyszerűsödni látszik a bonyolultnak vélt Esti Kornél-kérdés. Kosztolányi ugyanis nyíltan utasítja el a *mélység* szó irodalmi felhasználásának a lehetőségét: „A *mélység* az irodalmi tolvajnyelv legsekélyebb szava. Ne is higgy annak az írónak, aki állandóan *mélység-ről* papol, s ezen a címen zavaros. Vajon csakugyan lenn járt-e a mélyen? Lehet, hogy nem is volt ott, s csak azért hordja bűvársisakját, hogy ne tekinthess szemébe, hogy alibit igazoljon előtted, hogy megtévesszen. Lehet azonban, hogy tényleg a tenger fenekén kotorászott, onnan felhozott egy marék iszapot, bemaszatoilta magát vele. Nem érdekel. Az első esetben csaló, akit megvetek, a második esetben szerencsétlen flótás, akit pusztá szorgalmáért, szándékáért csak szánni tudok.” Azután a remekmű „mélységéről” értekezik: „Minden remek-

mű mélysége hasonlatos a tengeréhez, melyet csak a felületen észlelünk, vagy inkább sejtünk, a ragyogó fölszínen, a türemlő, játékosan-illanó hullámokon, melyek roppant titkok fölött könnyedén gördülnek tova és dalolnak.” Király István az 1933. január 15-i keltezésű *Ember és világ* cím alá fogott glossza egyikére (Mélység) hivatkozik: „Sohase feledd, költő, hogy az a tenger, ahol a mélységek mélységére kell ereszkedned, a színpadi tengerhez hasonlít, mely legföljebb másfél méter mély. Ebből kell az igazgyöngyöt felhoznod. Sekély vizek, csillogó felületek gyöngyhalásza vagy. Igazságod: káprázat... Ne vágyakozzál az igazi tengerre. Ott is csak a fölszín a szép.” A bűvár-hasonlat a verssel vetekedő részletességgel is ebben található: „Ha mélyebbre bukol, mint tested magassága, már nem tudsz lélegezni, már nem lehetsz természetes. Nem is érdemes oda leszállnod s eldicsekedned, hogy lenn jártál és fölhoztál — bizonyítékul — egy marék sarat... Búvárruhát se ölt. Nem vetted-e észre, hogy a bűvár a vaskos öltözékben milyen kevéssé emberi, s roppant sisakjával, tág üvegszemével, széles pofájával milyen nagyképű? Minden bűvár nagyképű.” S a vers ezek után:

Mit hoz neked a bűvár,
 ha fölbukik a habból?
 Kezében szomorú sár,
 ezt hozza néked abból.
 Semmit se lát, ha táncol
 fényes vizek varázsa,
 lenn nyög, botol a lánctól,
 kesztyűje, mint a mázsa,
 fontoskodó-komoly fagy
 dagadt üvegszemébe.
 Minden bűvárnak oly nagy
 a képe.

Ugyanaz év októberében *Szép* címmel ír cikket, s ebben ott vannak a következők is: „Csak annyit méríthetünk a tengerből, amennyi belefér a formaedénybe. Kár erőlködni. A többi, ami kicsurran belőle, úgysem a miénk. Aki túllontúl mély igyekszik lenni, mint általában a meddők és kontárok, szükségszerűen sekélyessé és elcsépellté válik, mert semmi sem oly sekély és elcsépellt, mint az akarat erőfeszítése...” De figyelhetjük utórezgését is egy 1935 januárjában írott „ákombákomában”, amelyben a költő többek között ezeket mondja „fohászában”: „Hadd gyönyörködjem ezután is az emberek és dolgok külső megjelenésében, a héj, a fölhám és fölszín mély csillogásában. Jaj annak, aki nem boldog és nem elégedett a forma dallamos börtönében, melyben Mozart és Bach oly jó érezte magát, és kifelé vágyakozik onnan, mert ezen túl csak az elméletek vannak, a meddő gondolatok, az értelem és a megsemmisülés.”

Ösforrása ennek az Esti Kornélnak ajándékozott gondolatnak mégsem Kosztolányi Dezső valamelyik prózai szövege. Ifjúkori bálványához, Nietzschehez kell folyamodnunk magyarázatért. *A vidám tudomány* bevezetőjében azért ünnepli a görögöket, mert mertek felszínesek lenni a „mélységekig”. „Ó, a görögök, kiáltja Nietzsche, azok tudták mi az élet: ahhoz pedig bátran meg kell állni a felszínnél, a redőknél, a bőrnél, imádni kell a látszatot, hinni kell a formában, a tónusokban, a szavakban, a látszatok Olümposzában!” E sorok révén kap Esti Kornél nietzschei „lelket”, a „dal” bölcséleti távlatot, a vélt szeszély ellenében szilárd vázat. Most már az is érthető, hogy az érettségizett Esti Kornél miért éppen görög nyelven hívja a tengert — akkor is már Nietzsche búvületében élt. Ezért van az, hogy Lengyel Béla a *Számadás* verseiben is talált Nietzsche-re valló nyomokat, s talán arra is gondolhatnánk, hogy ahol sztoicizmust keresünk, nietzscheanizmust kell látnunk.

Különben Esti Kornél költő-parancsa mindössze néhány tételből áll, és ezek sem lépnek ki az esztétikai nézeteknek abból a köréből, amelyet Kosztolányi húzott meg, amikor a *l'art pour l'art*-ra esküdött. Egyik alapkövetelménye, hogy a költő legyen „atyafia” a természetnek, ahogyan azt az *Esti Kornél* hatodik fejezetében maga Esti Kornél nyilatkozza ki, hivatkozva az „esztelen, zabolátlan és élő természet”-re. Az *Esti Kornél énekében* képi változata van:

Légy mint a fű-fa, élő,
csoda és megcsodáló,
titkát ki-nem-beszélő,
repülő, meg-nem-álló.

Esti Kornél az objektív líra igényével az énről a világra irányítja a figyelmet: „a céda életet ferd...” — biztatja a verset, de akkor is csak az „életen, a szinten” kell maradni, és a „fényben kell kerengni”. Esti Kornél „énekének” röpiúlnie kell, könnyednek kell lennie, színesnek és hajlékonynak, cikázónak és játékosnak-„játszónak”: „semminek”, mert „mily nehéz a könnyű!” A *vers* a *semmi* Esti Kornél koordináta-rendszerében:

légy mint a minden,
te semmi.

és:

Menj mély fölé derengni,
burkolva játszi színben,
légy mint a semmi,
te minden.

Túllépte ebben a versben 1920-as „fáradt nihilista” önmagát, ahogyan a *Sakkasztunk egyszer három nagydiákok* kezdetű versének zárósorában magát definiálja. Akkor is a „minden” és a „semmi” fogalmait játssza ki, csak akkor a „minden” az ifjúság idejét jelentette, a „semmi” pedig, ami a férfikor hozadéka volt:

Türelmetlen vér nyargalt ereinkben,
szerettünk volna mindig menni, menni,
mit is sejtettük, hogy ez itt a minden,
és ami aztán jött, a semmi, semmi...

Az egzisztencialista filozófiára hangolt érzékelés, az előítélet, illetve a vele szembeni gyanakvás a *semmi* hallatára-láttára kész filozófiai kategóriát keresni az *Esti Kornél éneke semmijében* is. Ezt tette Rónay László, aki Heidegger-párhuzamot is talált. S ha ez igaz lenne, az Esti Kornél lehetne az első egzisztencialista hőse a magyar irodalomnak, de a világirodalomnak is. Hogyisne, mikor Heidegger szerint a „semmi a létező egyetemességének teljes tagadása”! Inkább a többi vers kontextusa alapján is azt kell gondolnunk, hogy az egzisztencializmushoz közvetlenebbül annyi lehet a köze Esti Kornél gondolatának, amennyiben a sztoicizmusnak vannak érintkezési pontjai ezzel a XX. századi filozófiai rendszerrel. Király István azt fejtegeti, hogy Kosztolányi versében a *semmi* van középpontban, hogy a „nihilt idéző tagadó szavak feltűnően magas arányban” találhatóak, és hogy a szerkezet is mutatja: az *Esti Kornél énekének* „visszahajló, körmozgásszerű” a kompozíciója: „Megisméltődött nyitásban és zárásban ugyanaz a két sor, csak épp grammatikai khiazmusként, mint antimetabolé, paradox módon. A *semmi* a nyitásban még állítmányi részben áll (*... légy mint a minden — te semmi«), a befejezésben már ő volt az aiany, a szubsztancia, a lényeg: »légy mint a semmi — te minden« — hangzott.” Figyelnünk kell azonban arra, hogy értelemszerűen a *vers* a *semmi* Esti Kornél szótárában, de a *Számadás* kompozíciójában is az *Esti Kornél éneke* után nyomban a *Negyven pillanatkép* első darabjában is ezt erősíti meg Kosztolányi, amikor ezt írta, hogy a vers „sár és virág, kavargó semmisség”. Hogy ne legyen kétségünk, a cím árulkodóan beszél, jelezve, hogy *Vers* a költemény címe. A próza nyelvére fordítva tehát nem mond mást ez az ars poetica, mint azt, hogy a versnek valóságga kell válnia, a valóságnak pedig költészetté. Hogy hogyan, milyen módon, ezt mondja el az utolsó előtti, a nyolcadik szakaszban Esti Kornél:

Hát légy üres te s könnyű,
könnyű, örökre-játszó,
látó, de messze-látszó,
tarkán lobogva száz szó,

selymével, mint a zászló,
 vagy szappanbuborék fenn,
 szelek között, az égben,
 s élj addig, míg a lélek,
 szépség vagy a szeszélyek,
 mert — isten engem — én is,
 én is csak addig élek.

Az ilyen követelményeket (amelyek rendre mind esztétikai veretű követelmények) felállító nézetrendszerben a vers-zenének jelentős a szerepe: annak is azt kell kimuzsikálnia, amit a szöveg értelmeszerűen hirdet, nevezetesen, hogy amit a közhit könnyűnek gondol és tud az irodalomban, az súlyos, s hogy a vers éppen ezért örökre-játszó”, felesel egymással élet és vers, rím-szó és jaj-szó. Ebben a versben a rím *tré-fázva* „jajra csap”! Nem lehet véletlen tehát, hogy a Kosztolányi-irodalom egyenesen „estikornélos” rímeket emleget, jelezve, hogy a rímhasználatban bizonyos elemek túlsúlyba kerülve ráütötték pecsétjüket a versre, de ott vannak Kosztolányi más, e korszakban keletkezett versei is. Rónay György a harsányan rikoltó és ellen-programszerű rímeket tartja jellegzetesen estikornélosoknak, Vas István ellenben a rímet „léhának, túlzónak” minősíti, Király István pedig provokatív rimekről beszél, s ilyeneknek tartja a „homonim jellegű önrímeket”, mert bennük ellentét feszül a logikai-grammatikai és a zenei-képi szervezetség között. Esti Kornél a maga „énekének” vers-zenéjét könnyűnek, örökrejátszónak, tarkán lobogónak mondja, s ezek a jelzők rimeit is jellemzik. Elgondolkodtató ugyanakkor, hogy Devecseri Gábor éppen az *Esti Kornél éneke* rímeiről tartja, hogy a harmóniát szolgálják, hogy „egyensúlyozó szerepük” van, a hatásuk pedig gyógyító: „akkor is vigasztalni kívánnak, mikor a hír, amelyet belengenek, lesújtó”. A rímek manierista bravúrjai sorakoznak ebben az Esti Kornél-énekben magas fokú rím-bátorsággal: neki nem elég egy rímpár, hanem négyszer-ötször is csendít, ha úgy hozza a vers-alkalom, hogy minden esetben meglepő jelentésbeli újdonsággal lepje meg az olvasót. Ő nem csupán rímel ebben a versben, hanem rím-tanulmányt ír, s válik az *Esti Kornél éneke* rím-tanná is. Mindez pedig azért, mert a szavak varázsereje szabadul fel a nyelv-zenéi játék közben, s általuk Esti Kornél ott lehet, ahol jól érzi magát, a költészet önkörében. Tehát ott, ahonnan elindult, mindvégig tartva magát közben ahhoz a tételéhez, amely szerint „titoknak tekinti magát, s amíg él, titok akar maradni”. (Az álmokról) Vagy ahogy egy másik vallomásban mondja: „Minden és mindenki érdek. Mindent és mindenkit szeretek, minden népet és minden tájat. Mindenki vagyok és senki. Vándormadár, átváltozó művész, bűvész, angolna, amelyik folyton kisiklik az ujjak közül. Megfoghatatlan és átfoghatatlan.” (*Esti Kornél*. Harmadik fejezet.) Az *Esti Kornél énekét* ez a költő mondja.